



ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ
ΜΕΣΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Συνάντησις ἐβδόμη : (2015) **ΝΗΨΑΤΕ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΡΟΣΕΥΧΑΣ...!** (Α' Πέτρ. δ' 7)
ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

Ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμός εἶναι πολυσύνθετο καί ἀκοίμητο ἐργοστάσιο πού φανερώνει περίτρανα τό μεγαλεῖο τοῦ Δημιουργοῦ του. Μικρό σέ ἔκτασι τό «ἐργοστάσιο», ἀλλά πολυποίκιλες καί πολυπλοκότερες οἱ λειτουργίες του. Ἄλλες ἀπό τίς μηχανές λειτουργοῦν ἀσταμάτητα μέρα καί νύκτα κι ἄλλες περιοδικά. Ἡ λειτουργία π.χ. τῶν δακρυγόνων ἀδένων εἶναι περιοδική. Ἐνῶ ἀντίθετα ἡ λειτουργία τῆς μικρῆς ἀλλά ἀκούραστης καρδιάς εἶναι πρωταρχικῆς σημασίας. Αὐτή δουλεύει ἀσταμάτητα. Ἀντίστοιχης χρησιμότητας εἶναι ἡ λειτουργία τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος, τοῦ ἐγκεφάλου, ...!

Ἀλλά ὁ ἀνθρώπος διαφέρει ἀπό τά ἄλλα δημιουργήματα τοῦ Κυρίου. Ἐκτός ἀπό αὐτό πού βλέπουμε, τό σῶμα, κλείνει μέσα του κάτι ἄλλο θαυμαστότερο καί τελειότερο. Τήν «*ψυχή*»! Καί αὐτή ἔχει τίς λειτουργίες της. Μέ μία σημαντική, πρωτεύουσα λειτουργία της θά ἀσχοληθοῦμε σήμερα. Δέν θά σᾶς τήν κατονομάσω ἐγώ. Θά τήν ἀνακαλύψετε ἐσεῖς.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ: (Ἔξοδ, ιδ' 15)

Σήμερα θά πᾶμε πολύ-πολύ παλιά, στό δεύτερο βιβλίο τῆς Π. Διαθήκης, τήν Ἔξοδο καί θά συναντήσουμε τόν ἔνδοξο ἡγέτη τοῦ ἰσραηλιτικοῦ ἔθνους, τόν Μωυσή. Ὁ θεοσεβής αὐτός ἄνδρας χωρίς νά πῆ μία λέξι, χωρίς ἦχος νά βγῆ ἀπό τό στόμα του, χωρίς νά κουνήση τά χεῖλη του θά μᾶς διδάξη τό σημερινό μάθημα. Ἄς τόν παρακολουθήσουμε προσεκτικά, γιατί πολύ θά ὠφεληθοῦμε.

Ὁ Μωυσῆς εὐρέθη μαζί μέ ὅλο τόν λαό εἰς κίνδυνον μέγαν. Ὁ Φαραώ, ἀπό τήν δουλεία τοῦ ὁποίου κατὰ θαυμαστόν τρόπον εἶχαν ἐλευθερωθῆ, νά τώρα τούς καταδιώκει μέ στρατιές ἰππέων καί ἀρμάτων. Μπροστά τους ἡ ἐρυθρά θάλασσα καί πίσω τους ὁ πολυάριθμος καί καλά ἀρματωμένος αἰγυπτιακός στρατός. Ἀπό τό στόμα τοῦ Μωυσέως δέν ἀναφέρει ἡ Ἁγία Γραφή νά ἐξῆλθε λέξις προσευχῆς. Ποῖος ὅμως μπορεῖ νά γνωρίζη ποῖα καί πόσα σφοδρά συναισθήματα ἐπλημμύριζαν τήν ψυχή τοῦ ἐκλεκτοῦ προφήτου ἐν ὄψει τοῦ μεγάλου κινδύνου καί τῶν καθηκόντων του ἀπέναντι τοῦ περιουσίου λαοῦ; Καί ποῖος ἤμπορεῖ νά γνωρίζη ποῖοι καί πόσοι στεναγμοί ἰκεσίας ἀλάλητοι καί ἀνέκφραστοι θά ἀνεπέμποντο ἀπό τό βάθος τῆς καρδιάς του πρὸς τόν παντοκράτορα Κύριον; Καί οἱ ἀλάλητοι ἐκεῖνοι τοῦ Μωυσέως στεναγμοί ἔφθασαν μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, ὥστε εἶπε ὁ Κύριος πρὸς τόν Μωυσήν, «**Τί βοᾷς πρὸς με;**»

Κανένας δέν ἄκουσε λέξι οὔτε καί εἶδε καμμία κίνησι, ὅμως τό μήνυμα ἐστάλη, ἡ θερμή, ἐγκάρδια προσευχή του, οἱ ἀλάλητοι στεναγμοί του βρίσκονται ἤδη στό θρόνο τοῦ Κυρίου. Ἀλλά καί ἡ ἀπάντησις τοῦ Κυρίου ἦταν ἄμεση. Ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε κανένας Ἰσραηλίτης δέν ἐκινδύνευσε.

ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ-ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ:

Σήμερα δέν θά πάρουμε ἓνα μόνον ἐδάφιο ἀπό τήν Ἁγία Γραφή, ἀλλά θά σταματήσουμε σέ πολλά σημεῖα καί θά τά μελετήσουμε προσεκτικά.

«**Ἐξῆλθεν εἰς ἔρημον τόπον, κάκεῖ προσήχετο**»

(Μάρκ. α' 35).

Ἀπόστολος Παῦλος: «**Ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε**»

(Α' Θεσ. ε' 17).

Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «**Μνημονευτέον τοῦ Θεοῦ μᾶλλον ἢ ἀναπνευστέον**».

Ὅπως ὅλοι καταλάβετε μιᾶμε γιά τήν βασική, τήν ὑπέρτατη λειτουργία τῆς ψυχῆς. Τήν *Προσευχή!*



Ὁ Κύριος τό πρωί, πολύ πρὶν ξημερώσει, ὅταν ἀκόμη ἦταν ὅλα κατασκότεινα, σηκώθηκε, βγῆκε ἀπό τό σπιτί καί πῆγε σέ ἐρημικό μέρος κι ἐκεῖ προσευχόταν.

Ὁ Παῦλος μᾶς τονίζει: Ἀδιάλειπτα καί ἀκατάπαυστα μέ τήν προσευχή καί τήν εὐλαβική διάθεσι νά ἐπικοινωνῆτε μέ τόν Θεόν.

Και ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος συμπληρώνει: Ἡ Προσευχή εἶναι πιό ἀπαραίτητη στόν ἄνθρωπο καί ἀπό αὐτήν τήν ἀναπνοή. Πρέπει νά προσευχώμαστε ἀσταμάτητα μέ λόγια, μέ ἔργα θεάρεστα, πρωί, βράδυ, κάθε μέρα, κάθε ὥρα, κάθε λεπτό.

Μήπως μερικές φορές μπορεῖ νά ἀντικατασταθῆ ἡ προσευχή μέ ἄλλα θεάρεστα ἔργα; (...)

Τήν ἀπάντησι μᾶς τήν δίνει ἐδῶ ἡ συμπεριφορά τοῦ Κυρίου. Εἶναι ὁ τέλειος, ὁ Πανάγιος, Αὐτός πού περνᾷ τήν ζωή του εὐεργετῶντας τούς ἀνθρώπους, ὑπηρετῶντας τόν Θεό Πατέρα του μέ ἀπόλυτη ὑπακοή. Δέν ὑπάρχει ἀρετή πού νά μή τόν κοσμή. Καί ὅμως, αἰσθάνεται ἔντονη, βαθύτατη τήν ἀνάγκη νά προσευχηθῆ καί ξεκινᾷ νύχτα ἀκόμη, γιά νά βρῆ τό κατάλληλο μέρος.

Όταν εἴμαστε κουρασμένοι, δέν εἴμαστε δικαιολογημένοι νά μὴν προσευχηθοῦμε; (...)

Ἄς θυμηθοῦμε καί ἐδῶ τόν Κύριο. Τό πόσο πολύ ἐργαζόταν, κήρυττε, θαυματουργοῦσε, περιόδευε καί ὅπως λένε οἱ εὐαγγελιστές, οὔτε νά φάη δέν εὐκαιροῦσε. Καί ὅμως, ὅπως ἤδη εἶπαμε, πρὶν ἀπό τό χάραμα ὁ Χριστός μας σηκώνεται γιά νά προσευχηθῆ. Νά ἔχη ἡσυχία. Τίποτε νά μή διασπᾷ τήν προσοχή του. Θέλει νά μιλήσῃ καί νά ἐπικοινωνήσῃ μέ τόν Πατέρα του.

Ἐμεῖς τί κάνουμε; (...)

Δυστυχῶς γιά πολλούς ἀπό ἐμᾶς ἡ προσευχή ἔχει καταντήσῃ νά εἶναι ἀπαγγελία στερεότυπων λέξεων καί φράσεων, πού ἡ γλῶσσα καί τὰ χεῖλη γρήγορα προφέρουν, χωρίς ἡ καρδιά νά συμμετέχη, χωρίς νά συναισθάνεται, χωρίς νά συγκινῆται. Αὐτή δέν εἶναι πραγματική προσευχή, εἶναι βατπολογία (ἀκατανόητη πολυλογία) πού τήν κατεδίκασε ὁ Κύριος (Ματθ. στ. 7).

Τελειώνει μιά τέτοια προσευχή καί ὁ ἄνθρωπος δέν αἰσθάνεται τίποτα τό ἰδιαίτερο. Εἶναι ὁ ἴδιος ὅπως πρὶν. Κουρασμένος, διψασμένος, ταραγμένος, θλιμμένος.

Ὁ Ἄπ. Πέτρος μᾶς δίνει μιά πολύτιμη συμβουλή, μᾶς γράφει τί πρέπει νά κάνουμε:

«νῆψατε εἰς τὰς προσευχάς» (Α΄ Πέτρ. δ΄ 7). (Νά εἴσαστε προσεκτικοί καί ἄγρυπνοι στίς προσευχές σας).

Πῶς ὅμως ἡ προσευχή μας μπορεῖ νά γίνῃ ζωντανή, ἀφοσιωμένη καί δυνατή; (...)

★ **Θα πρέπει νά ἔχουμε συγκεντρωμένο τό νοῦ μας.** **«Πᾶσαν βιοτικὴν ἀποθώμεθα μέριμναν».**

Νά ξεχνοῦμε κάθε τί τό γήινο, κάθε μέριμνα τήν ὥρα τῆς προσευχῆς.

★ **Νά νοιώθουμε τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ μπροστά μας.**

Δέν μιᾶς στόν ἀέρα, ἀλλά ἀπευθύνεσαι στόν Κύριο πού εἶναι παρών, δίπλα σου.

★ **Νά συναισθανώμαστε «ποιοί εἴμαστε ἐμεῖς καί ποιός εἶναι Ἐκεῖνος, εἰς τόν ὁποῖον ὀμιλοῦμε».**

Ἐμεῖς εἴμαστε ἓνα τίποτα καί ὁ Θεός εἶναι τό πᾶν. Ἐμεῖς εἴμαστε ἀμαρτωλοί, γεμάτοι ἀδυναμίες, ἐλαττώματα καί πάθη. Τόν στενοχωροῦμε καθημερινά καί ὅμως ὁ ἄπειρος Θεός τοῦ Οὐρανοῦ καί τῶν Ἀγγέλων «στέκεται» δίπλα μας καί μᾶς ἀκούει. Αὐτός εἶναι ὁ Οὐράνιος Πατέρας μας! Καί πρέπει νά τοῦ μιᾶμε μέ εὐλάβεια, μέ φιλικό θάρρος ἀλλά καί θεϊκό δέος. Καί ...

★ **τὰ λόγια μας νά βγαίνουν «ἐκ βαθέων».** **«Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε...»** (Ψαλ. ρκθ' 1-2).

Νά Τοῦ φωνάζουμε ὄχι μόνο μέ τήν γλῶσσα μας, ἀλλά ἀπό τὰ ἐσωτερικά βάθη τῆς καρδιάς μας. Ὅχι ψυχρά καί χλιαρά, ἀλλά θερμά. Νά κοχλάζῃ ἡ ἀγάπη μας διά τόν Θεόν. Ἔτσι προσεύχονταν ὅλοι ἐκεῖνοι πού προβάλλονται μέσα στήν Ἁγία Γραφή. Ἔτσι προσεύχονταν οἱ Ἅγιοι. Καί τότε ἡ θερμή δέησίς μας, πού θά ὑψώνεται ἀπό τὰ μυστικά βάθη τοῦ εἶναι μας, θά φθάνη σάν κραυγή στά «ῶτα Κυρίου Παντοκράτορος», σάν τοῦ Μωυσῆ!

Πρέπει νά προσευχώμαστε πάντα στήν ἔρημο, σέ ἐρημικό μέρος, μακριά ἀπό τόν κόσμο; (...)

Τήν ἀπάντησι τήν παίρνουμε ἀπό τόν Ἱερό Χρυσόστομο: Δέν ζητεῖται τόπος προσευχῆς, ἀλλά **τρόπος.**

✦ Ὁ Ἱερεμίας ἦταν μέσα στόν βόθρο τῶν ἀκαθαρσιῶν καί τόν Θεόν ἄγγιξε.

✦ Ὁ Δανιήλ ἦταν μέσα στό λάκκο τῶν λεόντων καί τόν Θεόν ἐξευμένισε!

✦ Οἱ τρεῖς Παῖδες ἦταν μέσα στήν κάμινο καί τόν Θεόν ἔθελξαν!

✦ Ὁ Ἰώβ ἦταν πάνω στήν κοπριά καί τόν Θεόν εἶδε!

✦ Ὁ Μωυσῆς ἦταν στή θάλασσα καί τοῦ ἔλεγε ὁ Θεός «τί βοᾷς πρός με»;

✦ Ὁ ληστής ἦταν πάνω στό σταυρό καί ἄνοιξε τόν Παράδεισο μέ τήν προσευχή του!

Καί σύ, ὅπου κι ἂν εἶσαι, προσεύχου μέ καθαρή τήν συνείδησι καί ὁ Θεός ἀκούει.

Προσπαθῶ ἀλλὰ δὲν τὰ καταφέρνω νὰ ἀφοσιωθῶ, τί νὰ κάνω;

Ἡ προσευχή εἶναι σάν μιὰ ξένη γλῶσσα. Ὅσο τὴν μιᾶς, τόσο τὴν μαθαίνεις. Ὅσο τὴν μαθαίνεις, τόσο τὴν ἀγαπᾶς. Ὅσο πάλι τὴν ἀγαπᾶς, τόσο θέλεις νὰ τὴν χρησιμοποιῆς καὶ πλέον δὲν παραμένει μιὰ ξένη γλῶσσα, ἀλλὰ γίνεται ἡ πιό δική σου γλῶσσα, ἡ γλῶσσα τῆς ψυχῆς σου. Χρειάζεται ἐπομένως νὰ δίνουμε χρόνο, νὰ ἀφιερώνουμε ἀρκετὴ ὥρα γιὰ νὰ μάθουμε σωστά τὴ γλῶσσα τῆς προσευχῆς.

Ἐμεῖς ἄς κάνουμε ἀπλὰ καὶ ταπεινὰ τὸν δικὸ μας ἀγῶνα. Ἄς ἀρχίζουμε τὴν προσευχή γνωρίζοντας πῶς ὁ νοῦς θὰ μᾶς προδώσει πολλές φορές. Νὰ μὴ μᾶς ἀπογοητεύει αὐτό, ἀλλὰ κάθε φορά πού θὰ χαλαρώνει ἢ προσοχή μας καὶ φεύγει ὁ νοῦς μας νὰ τὸν ἀνακαλοῦμε στὴν προσευχή. Ἐφυγε πάλι; Καὶ πάλι νὰ τὸν ἐπαναφέρουμε. Καὶ ὅσες φορές φύγει τόσες καὶ ἐμεῖς νὰ τὸν ἐπαναφέρουμε στὰ λόγια τῆς προσευχῆς μὲ ὑπομονή καὶ ἐπιμονή.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀγαπήσει ἀληθινὰ τὸν Θεό, τότε ἡ προσευχή εἶναι εὐκόλη, εἶναι ἀπόλαυσις καὶ χαρὰ. Καὶ δὲν εἶναι δύσκολο κανεὶς νὰ τὴν ἀρχίσει ἢ νὰ τὴν συνεχίσει, ἀλλὰ εἶναι δύσκολο νὰ τὴν σταματήσει. Ἡ ψυχὴ του χαίρεται στὴν ἐπικοινωνία μὲ τὸν Θεό καὶ ὁ νοῦς του φωτίζεται. Γιατί νὰ φύγει καὶ νὰ πᾶ ἄλλοῦ; Ὁ Θεὸς εἶναι ἡ ἀνάπαυσις καὶ ἡ χαρὰ του.

*Ὅπου κι ἂν στρέψω τὴν καρδιά μου
παντοῦ Ἐσέ, Θεέ, θὰ δῶ
καὶ μὲ τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά μου
στέκομαι κι ὅλο Σ' εὐλογῶ.*

Μετά ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὸ σύνθημά μας θὰ εἶναι: ▼

ΣΥΝΘΗΜΑ: «Ἀφοσιωμένοι στὴν προσευχή μας».

Νὰ ἀγαπήσουμε πολὺ τὴν προσευχή. Εἶναι ὅ,τι ἀνώτερο καὶ πνευματικότερο μπορούμε νὰ κάνουμε κάθε μέρα καὶ κάθε ὥρα τῆς ζωῆς μας.

Ἄς παρακαλοῦμε τὸν πανάγαθο Θεό νὰ μᾶς φωτίσει νὰ κατανοοῦμε τὴν ἀξία της καὶ νὰ ἀγωνιζώμαστε νὰ βελτιώνουμε τὴν ποιότητά της. Τότε Ἐκεῖνος θὰ μᾶς πλουτίσει μὲ τὴ Χάρι Του, θὰ αὐξάνει μέσα μας τὸν πόθο τῆς ἐπικοινωνίας μαζί Του καὶ ἡ προσευχή μας θὰ γίνεται χαρὰ καὶ ἀπόλαυσις καὶ σωτηρία ψυχῆς.

Ἄς γονατίσουμε ἐνώπιόν Του τώρα καὶ μὲ ἄ εὐλάβεια καὶ ἀγάπη στό Θεό, μὲ ἄ τὴν πίστι ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ μόνος πού μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσει καὶ ἄ μὲ καρδιά καθαρὴ, δίχως μίση καὶ ἔχθρες ἄς προσευχηθοῦμε... ὁ καθένας χωριστὰ, ἀλλὰ καὶ ὅλοι μαζί..

ΠΡΟΣΕΥΧΗ:

«Ἀξίωσέ μας Κύριε νὰ συναισθανώμαστε τὴν ἀδυναμίαν μας καὶ τὴν μικρότητά μας, τὴν ἄγνοιά μας καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀναγκῶν πού μᾶς περιβάλλουν καὶ νὰ καταφεύγουμε διὰ τῆς προσευχῆς πάντοτε εἰς τὴν μεγαλοσύνην σου. Φώτιζέ μας, ὥστε μιμούμενοι τὸν θεόπνευστον προφήτην σου, νὰ προσευχώμαστε κι ἐμεῖς «ἐσπέρας καὶ πρωΐ καὶ μεσημβρίας» καὶ καταφεύγουμε στὴν μεγαλοσύνην σου, ζητοῦντες τὸν φωτισμόν σου καὶ τὴν στοργικὴν σου προστασίαν, δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὴν ἀγαθότητά σου γιὰ ὅλες τίς δωρεές καὶ εὐεργεσίες σου, πού μέχρι σήμερα μᾶς ἔχεις χαρίσει. Ἀμήν.»



ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Λόγοι τῆς Χάριτος (Ἀρχιμ. Χριστοφόρου Παπουτσοπούλου),
ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Ὁ Σωτήρ, Λυδία, Προς τὴν ΝΙΚΗ.